

Írta: Kálmán István

Áldozócsütörtök a mennybemenetel ünnepe

Lekció: ApCsel 1,1–12, Textus: ApCsel 1,8–9

„Ellenben erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt a föld végső határáig. Miután ezt mondta, szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt a szemük elől.”

Áldozócsütörtök a mennybemenetel ünnepe. Kevés sejtelmünk van erről a jelenségről. Ennyit mondhatnak rá: Csoda – Jézus Krisztus testben felemelkedett a felhőkön át a mennybe... Nem is gondolnánk, milyen hatalmas bizonyosság ez a „rövidke tudósítás” a Szentháromság Isten erejéről:

A szerető Atya nem feledkezett meg az engedelmes, hű Fiúról. Felemelte a menny trónjáig és királyi dicsőségben részesítette. Földi gyermekeit pedig csodás ígéretben és lehetőségben részesítette: Krisztus által utat nyitott az égbe. Megmutatta, hogy a

keresztben szenvedett Megváltó Király, Isten trónján ül. Kinyújtja áldó kezét övéi felé, és felemeli őket magához.

Jézus Krisztus megváltó munkája a mennybemenetel által lett teljes. Nemcsak a keresztig tartott, ahol a világ bűneiért szenvedett halált. Nem is csak húsvétig, amikor legyőzte a halált.

A megváltás a mennybemenetellel teljesedett ki, amellyel utat nyitott a benne hívőknek Isten Országába. Az Isten trónján ülő Király – Krisztus pedig garancia üdvösségünk felől: *„van pártfogónk az Atyánál: az igaz*

Jézus Krisztus” (1Jn 2,1) – ahogy János apostol mondja.

Jézus megáldotta tanítványait a búcsú pillanatában, és áldásra nyújtott kézzel emelkedett fel a felhőkön át a mennybe. Ez az áldó kéz még mindig kinyújtva van az övéi felett – most is, ezekben a nehéz, korlátozott időkben is. Ez a mi áldozócsütörtöki örömünk. Erre az áldásra hálával és odaadással felelhetünk: *„Terjeszd ki rám áldó kezed! Legyen áldott a Te neved!...”*

Jézus Krisztus kinyújtott kezének azonban van más üzenete is: ez a kéz fog ítéletre is kinyúlni felénk az utolsó napon.

Jézus Krisztus mennybemenetele számunkra egyszerre reménység és felelősség. Meg kell jelennünk Krisztus ítélőszéke előtt, és számot kell adnunk arról, ahogyan éltünk. A hívő ember állhatatos és céltudatos. Jézusnak van hatalma minket ebben segíteni, felemelni, mikor gyengülnénk, és van hatalma győzelemre vinni. S ama napon Ő elé kell állnom ítéletre.

A távozó Jézus feladatot is hagyott tanítványaira: *„tanúim lesztek” közel – távol – mindeütt...* Krisztus egyházának ez a küldetése a földön. Ezért olvassuk, hallgatjuk az Igét, hogy értsük a feladatot, és elvégezzük azt.

Jézus Krisztus a tanúságtételhez erőt is ígér: *„erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek”*. S tíz nap múlva megtörtént ez a csoda, megjött az erő: pünkösöd napján rájuk szállt a Szentlélek, és bennük maradt. S elvégezték a tanúságtételt. Hatott bennük és általuk az erő, amely eljött reájuk. Nem ők voltak az erősek, a Szentlélek volt erős bennük. S ma már mondhatjuk boldogan: az evangélium eljutott a Föld végső határáig.

Testvéreim! Ezt üzeni nekünk Krisztus Urunk mennybemenetele. Ezt az áldást hozza számunkra. S ezt az áldást küldi általunk ma is a világ minden népének, közel és távol. Ehhez adjon erőt nekünk, ígérete szerint, a Szentlélek által! Ámen.

Imádság:

Köszönjük Urunk, hogy e földi életből így tértél vissza az Atyához. Nem kell Téged a Szentföldön keresnünk, ahol földi vándorlásod idején jártál. Nem kell jelenlétedet emlékekhez rögzítenünk. Te mindenütt jelen vagy, ahol Igéd hangzik, és áldásaidban részesülnek az emberek. Köszönjük jelenlétedet, amellyel erősítet hitünket. Kérünk tarts meg minket Veled boldog közösségben örökkön örökké. Ámen.

Írta: Móricz Attila

„Mi akar ez lenni?”

Lekció: ApCsel 2,1-47, Textus: Mt 10,20

„Mert nem ti vagytok, akik beszéltek, hanem Atyátok Léke szól általatok.”

Kedves Testvéreim!

A pünkösd ünnepén évről-évre hallott/olvasott igeszakasz élénk idézi a kétezer évvel ezelőtti jeruzsálemi házat, ahol a tanítványok tartózkodtak az aratás-ünnep idején. Tíz nap telt el azóta, hogy Jézus felemeltetésekor azt parancsolta nekik, hogy maradjanak Jeruzsálemben a Szentlélekkel való megkeresztelésükig. Amikor a zúgás támad, és megjelennek, majd rájuk szállnak a lángnyelvek, ez a várakozásuk telik be. Beteljesedés ez, nemcsak abban a vonatkozásban, hogy megtelnek Szentlélekkel, hanem abban is, hogy ők akkor ezért voltak ott. Várták a Lélek kitöltését. Azok azonban,

akik a zúgásra összefutottak, nem ezt várták. Az aratásünnep másról szólt, arra, ami megtörtént, ezek nem számítottak. Nem is tudtak mit kezdeni az eseményekkel.

Az a sajnálatos párhuzam adódik az első pünkösd alkalmával ott lévők és a jelenkor embere között, hogy – bármennyire is köztudottan a Szentlélek kitöltésének ünnepe a pünkösd – ma sem számítanak az emberek a Lélek jelenlétére, eljövetelére. Sőt: nemcsak hogy nem számítanak Rá, de nem is számolnak Vele. Ma is oly sokszor merül föl az Anyaszentegyház értékrendjének megnyilvánulásaiakor a kérdés: *„Mi akar ez lenni?”* Mi a jelentése, jelentősége, értelme

annak, amit az Egyház hirdet, amit képvisel, a szolgálatnak, amit végez? És nem ritkán (!) találkozunk a gúnyolódással ma is, ahogy akkor.

A Lélek kiáradása azonban akkor sem, és ma sem maradhat következmények nélkül. Változások állnak be. Olyan változások, amelyeket csak isteni erő vihet végbe. Először a tanítványok viszonylatában történnek változások. Jeruzsálemben néhány riadt galileai tanítvány, aki Jézus mennybemenetele óta ráadásul teljesen tanácstalan, egyszer csak félelem nélkül kimegy az utcára, és a széles nyilvánosság előtt hirdeti azt, amiről korábban egymás közt is talán csak suttogva mertek beszélni. És ereje van a szavuknak, az igehirdetésüknek!

Nagyon fontos azt tudatosítanunk, hogy a Szentlélek akkor sem és ma sem a körülményeket változtatja meg, hanem az embert. Júdeában továbbra is a Krisztust halálra ítéelő és kivégző római hatóság volt az úr, ugyanúgy a Jézus halálát elhatározó és a tanításait elutasító Nagytanács volt a „gondolatrendőrség” feje. A tanítványok váltak bátor hitvallóvá, ők

változtak meg, illetve őket formálta át a Szentlélek. Ahogyan pedig megszólaltak, az a Lélek által volt. Ugyanazt a Lelket kapták mindannyian, ugyanaz volt a feladatuk és ugyanaz a Lélek munkálkodott a tanítványokat hallgató sokaság szívében is. Csak ez indíthatta ezt a sokaságot arra, ami bekövetkezett. Péter igehirdetése volt az, ami szembesítette őket a Krisztus halálában is bűnös voltukkal, de a Szentlélek munkálkodásának a gyümölcse az, hogy ez a felismerés szíven találta őket.

A mi jelenlegi helyzetünkben és állapotunkban sem szabad elsősorban a körülmények megváltozásától várni a javulást. A megváltozott körülmények között a Lélek nélkül élő ember és társadalom ugyanolyan lelketlen maradhat csak, mint előtte volt.

Amikor a Pétert hallgató sokaság tagjai, megszólítva érezvén magukat, eljutnak a tenni akarásig, akkor érkezhettek el az a pillanat, amit az első keresztyén gyülekezet születésének tekintünk. Megtérve, vallást téve megkeresztelkednek és ekkor -

gyümölcsében – válik láthatóvá, intézett – páli ige is: „*hirdesd az testesül meg a Lélek munkája. ígét [szóban vagy tettel!], állj elő*

Az Anyaszentegyház valósága azóta is ilyen. A Lélek-jelenlét a *vele, akár alkalmas, akár* tanítvánnyá válásban, majd a *alkalmatlan az idő”* (2Tim 4,2), tanítványi – szóban és tettben mert nem az emberi megítélés végbe menő – bizonyágtétel teszi alkalmassá azt, hanem az a nyomán a közösségek megszentelésében mutatkozik meg. tény, hogy „Atyátok Lelke szól általatok”. Ámen.

Biztat ezért a – Timóteushoz

Imádság:

Örökkévaló Isten, aki Atyánkká lettél az Úr Jézus Krisztus által, és kiárasztod gyermekeidre a Te áldott Lelkedet: könyörülj rajtunk! Segíts népedet arra, hogy szívből megbánja bűneit, és megismerhesse a bűnös állapotából való kiutat! Köszönjük, hogy lehetőséget kaptunk Tőled arra, hogy éléd járuljunk minden nyomorúságunkkal. Kérünk, munkáld bennünk a hálaadás, az egymás felé fordulás, a másik emberen való segíteni akarás igényét! Lakozz a szívünkben a Lélek által, és segíts gyümölcstermő, áldásos életre, dicsőséged szolgálatára, Krisztus követésére mindannyiunkat! Ámen.

Írta: Bódis Tamás

A Szentháromság és személyei

Textus: 2Kor 13,13

„Az Úr Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete és a Szentlélek közössége legyen mindnyájatokkal!”

Szentháromság vasárnapján az második levélben. Érdekes, hogy ősi ókeresztyén áldásformulát éppen egy viharos hangvételű hoztam a Testvérek elé. Ezzel az levelet ilyen áldással zár az apos- áldással köszön el Pál apostol a tol. Ő nem haragszik a korinthu- korinthusi gyülekezettől is a siakra, csak szeretné, ha vissza-

térnének azokhoz az alapokhoz, amit hirdettetett nekik, mert abban van a megtartatásuk.

Gyakran használták máskor is ezt az áldást abban az időben, emlékeztetve a gyülekezeteket a Szentháromság Istenre, aki lényegében egy, de megjelenésében három. Persze nem minden esetben egyszerre mind a három személyt látjuk.

Ismerjük meg közelebbről a Szentháromság személyeit, abban a sorrendben, amiben az Apostoli Hitvallásban mondjuk. Mert Pál apostol az áldásban a megismerési sorrend szerint említi őket.

Az első személy a Szentháromságban az **Atya**. Őt nagyon leegyszerűsítve úgy szoktuk mondani, hogy a Teremtő. Mert Ő teremtette szavával a világot. Így ismerjük az Ószövetségből, különösen a teremtetéstörténetből. Az Újszövetség bizonyágtétele ennél azért szorosabbra vonja a Szentháromság személyei közötti kapcsolatot. Pál apostol így ír Kolossé levélben: *„Ő a láthatatlan Isten képe, az elsőszületett minden teremtmény előtt. Mert benne teremtetett*

minden a mennyen és a földön, a láthatók és a láthatatlanok, akár trónusok, akár uralmak, akár fejedelemségek, akár hatalmaságok: minden általa és reá nézve teremtetett.” (Kol 1,15-16) Természetesen a Fiúról ír itt az apostol.

Mózes az égő csipkebokorban az Atyával találkozott. Ő szólította meg ekképpen: *„Vagyok, Aki vagyok ... A „Vagyok” küldött engem hozzátok.”* (2Móz 3,14) és küldte vissza Egyiptomba a fáraóhoz.

Mindezt az ő végtelen szeretetéből tette. De nemcsak Mózes idejében, hanem azután is mindent. Legfőképpen pedig a megváltásunk előkészítését és véghezvitelét is. Nem egy haragvó, büntető Istenünk van a mennyei Atyánkban, hanem féltőn szerető, aki félt bennünket és szeret mindannyiunkat. Ez a szeretet mutatkozott meg a Fiúban.

A **Fiú** mutatta fel az Atya szeretetét. A tanítványok is így a Fiúval – az Úr Jézussal – találkoztak, Vele járták az országot, és hirdették az evangéliumot. Ő hozta közelebb az Istent és az ő országát hozzánk. Amikor a tanítványok érdeklőd-

tek az Atya felől, annyit mondott: „*Aki engem lát, látja az Atyát.*” (Jn 14,9) Ennyire szoros a kapcsolat a Szentháromság személyei között.

Mi is elsősorban a Fiúval találkozunk, mert ő hirdette meg az evangéliumot, ő hozta el a megváltást nekünk, ő mutatta fel, hogyan élhetünk Istennek tetsző életet. Ezért is került az első helyre az áldásformulában.

A mennyben már nem a Fiú megnevezésen lesz a hangsúly, hanem mindenki „*a Báránynak*” nevezi, hiszen az ő áldozata révén juthatunk oda. Kifejezi ez a megnevezés, hogy neki adhatunk hálát az üdvösségünkért, még akkor is, ha ez nem mehetett volna végbe, ha nincs az Atya akaratával és tervével összefüggésben. Éppen ezért a kegyelem forrása az Úr Jézus. Ezért kezdi így az áldást az apostol: „*Az Úr Jézus Krisztus kegyelme...*” Nemcsak azért származik tőle a kegyelem, mert ő szerezte meg kereszthalálával, hanem mert az Atya neki adta át az ítélet jogát is, ahogy azt olvassuk Mt 25-ben: „*Amikor pedig az Emberfia eljön az ő dicsőségében, és vele az angyalok*

mind, akkor odaül dicsősége trónjára. Összegyűjtenek elé minden népet...” (Mt 25,31-32) Az örömhír az, hogy kegyelemmel fordul felénk az ÚR, és ezt a kegyelmet elfogadhatjuk hit által és megerősödhetünk ebben a kegyelemben.

A **Szentlélek** erejét már az Ószövetségben megéreztek a próféták, amikor megragadta őket és jövendöltek, vagy amikor le is kellett írniuk vagy íratniuk a próféciajukat, és így maradtak fenn az utókornak, így nekünk is az ószövetségi próféciaák. Természetesen leglátványosabban pünkösdkor lett világossá, amikor lángnyelveket láttak mindnyájan, és leszálltak az apostolokra. Azóta is ő tartja a kapcsolatot az Atya és a Fiú között és közöttünk. Ilyen értelemben ő az összekötő a menny és a föld között.

Ezenkívül ő kelti életre az Atya és a Fiú ajándékait az életünkben, melyeket hit által fogadhatunk el, és lesznek valósággá az életünkben. Mindezt a Szentlélek közvetíti az életünkbe.

Az áldásformula kifejezi a Szentháromság személyeinek a különbözőségét, és mégis együvé

tartozását. Elválaszthatatlan egy- Istenként ismerhetünk meg. mástól, mégis megkülönböztet- Kapcsolatban lehetünk vele, hetőek. Igaz az Ószövetségi mert ő keresi velünk a hitvallás: „*Halld meg, Izráel: Az kapcsolatot, zörget a szívünk ajta- ÚR a mi Istenünk, egyedül az ján, Lelke által erősíti a hitünket, ÚR!*” (5Móz 6,4). Ő az egyedüli hogy visszavezessen az atyai Isten, akit mi, az Újszövetség házba. Ámen.
emberei már Szentháromság

Imádság:

Áldott légy Urunk Istenünk, hogy megismerhetünk téged! Nem elrejtőzöl előlünk, hanem köztünk akarsz élni, velünk akarsz lenni, mert szerető mennyei Atyánk vagy.

Atyai szeretetteddel hajoltál le hozzánk az Úr Jézus Krisztusban, akiben nyilvánvalóvá lett a kegyelmed. Megkegyelmeztél nekünk, mert Krisztusban gyermekeiddé fogadtál minket.

Úr Jézus! Ennek a kegyelemnek nagy ára volt. Az életed adtad értünk, hogy kiszabadíts a jelenlegi gonosz világból (Gal 1,3), hogy ne simuljunk bele a világba, hanem a megváltottaidként éljünk a világban.

Szentlélek Úr Isten! Te tudsz közösségbe vonni az Atyával, a Fiúval és a testvérekkel. Kérünk, had ábrázolódjon ki a gyülekezeteinken az a szeretetkapcsolat, ami köztetek – a Szentháromság személyei között – van. Ehhez add kérünk az erődöt, hogy „a világ meglássa, hogy tanítványaid vagyunk!” (RÉ. 395/3.) Ámen.

Legközelebbi alkalmaink:

Megjelenik évente 4 alkalommal.

Felelős szerkesztő:
Tóth András esperes

Szerkesztő:
Sárközi Gergely Antal

Technikai szerkesztő:
Füstös Gábor

Szerkesztőség címe:
szigetec.papaiem@gmail.com